

Nádej zomiera posledná

Andrea Ferencová

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Andrea Ferencová	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2014)	010001

Nádej zomiera posledná. Nech sme kdekoľvek a nech robíme čokoľvek, vždy dúfame, že to dopadne podľa našich predstáv. Aj keď sa nám to prvý krát nepodarí, vždy si povieme, že je tu ešte nádej.

Tak je to aj v láske. Láska, ktorá miluje, ubližuje a predsa bez nej nedokážeme žiť. Raz sme na vrchole raz na dne ale vždy veríme v lepšiu budúcnosť a v to, že to, čo teraz vyzerá byť zlé, raz bude omnoho, omnoho krajšie. Veríme a naša nádej nám drieme v srdciach.

Obsah

Nádej zomiera posledná.....	1
On a jeho pocity.....	3
Osud vo vlastných rukách.....	5
Princezná a princ.....	6
„Spoved“.....	8
Ten anjel.....	10
Zabúdanie.....	11
Únava.....	12
Čia ruka?.....	13
Otázky.....	14
Ozvem sa, keď budem šťastná.....	15
Never give up.....	16
Nádej zomiera posledná.....	17
Neplač.....	18
Štyri steny.....	19
Tmavá izba.....	21
Mám tvoje srdce na dlani.....	22

On a jeho pocity

Na tvári úsmev,

na srdci žiaľ.

Ako rád by som ťa pobožkal.

Ako rád by som spravil niečo viac.

Objal ťa smelo, tuho i vrelo.

Ruky do tvojich vlasov zaboril.

Hlavu nabok naklonil.

Hladil ťa všade,

kde by si chcela.

Ak by som smel,

a ty by si smela.

Sedíš oproti,

vrásky ti počítam

na tvom čele zamyslenom.

Kreslíš si na dlani pár malých srdiečok.

Ako rád by som hladil tie dlane.

Za ten pocit by som dal všetko,

všetko by som dal za ne.

Z tvojich modrých očí

ti tečú modré slzy,

ani nevieš, ako ma mrzí,

že nemôžem ich zotrieť.

A viem,

že už nebudem smieť.

Ak by som mal krídla,

mohli by sme odletieť

až hore do neba.

Tam ti slz netreba.

Vstávaš a bez slova kráčaš preč.

Prečo mi ani slovo nepovieš?

Som bezmocný,

moje ruky nedosiahnu na tvoj svet.

Pretože čo sa stalo

sa už nedá vrátiť späť.

Osud vo vlastných rukách

Nebud' krutý k svojmu osudu,
vezmi, čo ti život dáva,
uver, že tá čo stojí pred tebou,
je pre teba jediná a pravá.

Nebráň sa svojím slzám,
neukrývaj ich za chabé slová,
aj keby si sa bránil osudu,
on sa k tebe vráti znova.

Do náručia si ťa vezme,
vykoná, čo vykonať má,
nebud' tým, čo sa iba vzdá,
aj keď osud vyhráva.

Opri sa o ňu, možno príde šťastie,
láska je to, čo v srdciach vám rastie.

Budeš sa cítiť opäť fajn,
pochopíš, že v jej objatí sa skrýva raj.

Pochopíš, že osud bol dobrou cestou tam,
že možno by si to nebol zvládol sám,
že osud vyhral, no ty si vyhral tiež.
Konečne zľahka dýchať vieš.

Princezná a princ

Kde bolo tam bolo, na obláčiku lásky.
Žila raz princezná, ako obrázok krásny.
Ten obláčik bol krehký, utkaný z hmloviny,
hmla ta sa zrútila, aj obláčik nevinný.

Tá realita bola krutá.
Princezná pocítila zem.
Ničila ju tá novota,
myslela si, že je to len sen.

Kráčala bosá v realite,
jej duša hrdzavela,
prestala veriť naivite,
začala byť osamelá.

Raz prišiel ten deň plný slnka,
jej dych bol zrazu veľmi rýchli,
dívala sa do očí princovi,
do tvári si zľahka vdýchli.

Stúpala vzduchom až tam hore,
kde obláčik sa jemne vznášal,
no utkala ho teraz pevne,
aby ho vietor už ďalej neunášal.

Jej svet bol opäť strašne krásny.
Princezná s princom žili spolu.
Bolo to krásne ako z básni.
Verila, že už nebude mať smolu.

Ten obláčik utkala s lásky.
No hlavným zdrojom bola sila.

Strhla všetky svoje masky.

Konečne život pochopila.

„Spoved“

Dnes som šla miestami, kde s tebou kráčala som.

Do očí slzy našli cestu.

Stekali po lícach a skončili svoju púť na perách.

Dnes som šla miestami, kde s tebou chvíle nádherné trávil som.

Ty si mi ukázal správnu cestu, daroval si mi lásku,

a za to ti ďakujem.

Dnes, keď som kráčala námestím,

spomenula som si na to, ako sme tade šli,

ruka ruku držala,

a do ucha si mi šepkal že ma máš rád.

Dnes, keď som šla námestím,

spomenula som si na tvoj nádherný pohľad,

ktorý ma vždy dokázal upokojiť,

upraviť zlú náladu

a dostať ma do kolien.

No až dnes, keď som kráčala námestím

som si uvedomila,

že všetko skončilo.

Uvedomila som si, že už to nikdy nebude také,

aké to bývalo,

a že moja nádej si už našla niekoho iného.

Ale za všetko ti láska Ďakujem.

Za to čo si mi daroval,

za to, čo si mi vzal.

Za nádej, za krásne chvíle.

Toto všetko mi bolo milé.

Už ostáva mi len prežiť tento fakt.

Je to, a ostane to tak.

Viem, všetko sa raz stratí.

A teraz odišla láska našich tiel.

No vďaka za všetko, čo prežiť som mohla.

Som rada, že som sa na pár slov zmohla.

Odchádzam. Zbohom. Mám ťa rada.

Som rada, že môžem byť aspoň kamarátka.

VĎAKA.

Ten anjel

Môj svet bol čierny a trochu fádny

Deň za dňom bežal ako voda

Môj pohľad na svet nebol žiadny

Chýbala mi láska, duša, sloboda

No zrazu prišiel anjel

Zjavil sa ako blesk z jasného neba

Daroval mi krídla. Čie? Nepátrala som

Cítila som, že viac mi už netreba

Svet vo farbách sa celý zjavil

Bol krásny ako jarná lúka

Ten anjel mizol mi pred očami

Posadla ho lákavá ponuka

Pán z nebies mu dal radu

Nech neľúbi a radšej lieta

No anjel, ten ho neposlúchol

Prosil ho, že tu chce ostať

Že chce spoznať kúsok sveta

Tak neostalo mu nič iné

Iba splniť jeho prosbu

No musel mu vziať jeho krídla

Ak chcel anjel zažiť lásku...

Zabúdanie

Bez problémov, bez ťarchy

skúšam znova žiť.

Unáša ma vír,

ktorý sa nedá zastaviť.

Čas letí ako voda,

vír stiahol aj ten,

už ho nik nenahradí,

stratil sa ako sen.

Prázdne miesto stále plním,

no aj tak prázdny zostáva.

Zabudnúť sa nedá

aj keď čas odpláva.

A tak žijem ako sa dá,

snažím sa znovu dýchať čistý vzduch,

no stáva sa,

že nieje ľahké zabudnúť.

Únava

Tá únava mi na oči sadá,
ja v duchu prosím o krásny sen.
Túžim po láske, veď som mladá,
nedá sa bez teba prežiť, viem.

Túžim už konečne, sladko sa vyspať,
bez bolesti oči zatvárať.
Zaspávať, s pocitom, že som si istá.
Zaspávať s tým, že niekto rád ma má.

Nechcem tak veľa,
len kus čistej lásky.
Objatí pár,
pár čistých pocitov.

Nechcem ja lásku na povrázku,
nechcem lásku láskou opitú.

Chcem iba málo,
pár krásnych chvíľ,
aby som si mohla povedať,
že život sa oplatil....

Čia ruka?

Keď v mojej duši vládne pokoj a mier

Keď určuješ môjho života smer

Keď verím, že všetko bude opäť fajn

Keď počujem v твоjich slovách raj

Keď si mi dal všetko, po čom túžim

No mňa môj strach aj tak súži

Bojím sa, že všetko stratím

Že na cestu sa nenavrátim

Že spadnem kamsi do temnoty

Prebodnú ma všetky hroty

No slnko svieti na všetky strany

Už nie sú žiadne ostré hrany

Žiadne diery, žiaden strach

Iba úsmev na perách

Otázky

Miluješ, či tvoje slová
sú iba klamstvom tvojich pier?

Dívam sa ti do očí
a rozmýšľam či smiem.

Premýšľam, či ti mám veriť.
Či tvoj úsmev ma má rozveseliť.
Či tvoj dotyk je ten pravý.
Či je to láska s tvojej strany.

Či nieje klamstvo, to čo cítim.
Keď tvojej dlane sa mojou chytím.
Keď objímeš ma, či to stačí.
Prečo tvoje obočie sa mračí?

Možno to nebolo to pravé.
Prečo na to myslím stále?
Lebo slová majú silu.
Len slzy ich možno zmyjú.

Možno opäť príde niečo „nové“,
čo vysuší slzy moje.
Kto rukou zotrie tvoje slová.
Bude to možno láska znova.

Ozvem sa, keď budem šťastná

Je ťažké ťa pochopiť,
je ťažké ti uveriť,
že sa to podarí.
Že bude úsmev na tvári.

Je ťažké zabudnúť
a láskou ohrdnúť.
Potlačiť pocity
a byť len bezcitný.

Nikdy som nebola
človekom bez citov.
Možno len omylom
s náladou prehnitou.

Tak túžbu potlačím
a slzy utriem si.
Sama si vystačím?
O chvíľu poviem ti.

Never give up

Máš len pár dní
na bolesť v sebe.
Už nie si s ním.
Život v tebe drieme.

Pohni sa ďalej
cez slnečnú alej.
Pohni sa vpred.
Viem, nezmení sa to hneď.

Je to v tebe.
Ja to viem.
Vstaň zo zeme.
Ži svoj sen.

Veľa ciest musíš prejsť,
aby si dosiahla cieľ.
Nechaj sa viesť.
Až k láske mier.

Nádej zomiera posledná

Prišla láska.

Prišla aj nádej.

A ja sa pýtam,

čo bude ďalej?

Ostane vo mne?

Ostane v srdci?

Moja duša,

so slzami sa lúči.

Nastal čas na lásku.

Rany sa hoja.

Dívam sa ti do očí.

Tie láskou horia.

Neplač

Keď plačeš a slzy roníš.

Keď Boha o pekné chvíle prosíš.

Keď dvíhaš svoj zrak hore k nebu.

Prosím, len už smutná nebuď !

Všade je láska,

len ju musíš vnímať.

Otvoriť srdce dokorán

a vedieť ju prijať.

Naučiť sa vidieť

lásku tam, kde je.

Neplatiť za bolesť

drahé nájomné.

Odvzdať svoje

celé telo láske.

A potom uvidíš,

aké je to krásne.

Štyri steny

Je krásne ráno,
no vládne smútok štyroch stien.
Oknom dnu vošiel vánok
a ja dúfam, že to bol len sen.
To, čo sa včera odohralo
ubralo mi mnoho síl,
nechcem aby to tak bolo natrvalo
chcem aby tento zlý sen odišiel.
Chcela by som byť znovu jeho múzou,
jeho láskou, byť v jeho náručí,
počúvať s jeho úst mnoho krásnych slov
a dúfať, že sa to neskončí.
Chcem kráčať spolu s ním po našej ceste
ktorá nemá žiadne hrbole,
chcem cítiť jeho vôňu ešte
a dotýkať sa jeho košele.
No najkrajšie by bolo bozkávať ho znovu
a to, keby sme boli spolu,
v šťastí, aj keby sme mali smolu.
Chcem aby hral v mojom živote hlavnú rolu.
No je to len môj skromný sen
a už sa nikdy nestretneme,
už nebudeme spolu
ani bozkávať sa nebudeme.
To, čo sa včera odohralo

zlomilo moje srdce krehké,
INÉ DIEVČA HO POBOZKALO,
bolo to pre mňa sklamanie, veľmi veľké.
A tak sedím medzi štyrmi stenami,
snažím sa zabudnúť na jeho sladké slová,
no to, čo bolo medzi nami
na to budem spomínať znova a znova...

Tmavá izba

Sedím sama v tmavej izbe myšlienky si počítam...

Či sa nejaká nestratila, neulietla mi do sveta...

Neopustila moje srdce príliš krehké...

Nestratila sa ako bodky lienke...

Rátam ako odušu no moje počty nie sú správne jedna sa predsa stratila...

Vrátila sa naspäť k bráne...

Vrátila sa v čase na vysnívaný deň...

Prilepila sa tam a nechcela ku mne späť...

Šla som za ňou dúfajúc že ju znovu nájdem...

Vložím si ju do srdca a všetko bude krásne...

Prežila som znova ten krásny svet...

Nebolo to len tých pár tmavých stien...

V očiach slzy, v duši bolesť...

Mala som ju radšej nechať utiecť...

No už to nezmením...

Spomienka tu navždy bude...

a moje kamenné srdce zohrievať bude...

V túžbe vraciam sa medzi štyri steny.

Mením svoj svet na krajší, bez bolesti poznačený

Znova sa túžbou lásky opájam

Pochopila som, že som sa konečne vrátila do raja....

Mám tvoje srdce na dlani

Mám tvoje srdce na dlani,
uctievam ho bozkami,
a moje k nemu prikladám,
s láskou ti ho celé dám.

Keď miluješ, nieje čo riešiť.

Naša láska o tom svedčí.

Dotyk dlaní povie dosť,
objatia, krásna nesmelosť,

pohľady, bozky nebolia,

chcela by som ich stále dokola.

Keď hlávku položím, opriem sa o teba,
očká si zatvorím, poďakujem do neba.

Necítim smútok, necítim obavy,

keď som s tebou, čas sa mi zastaví.

Len s tebou je aj v zime máj,

len v tvojom objatí, je ten pravý raj.